

Bylo nebylo, v jedné malebné vísce jménem Praha, a to přímo v Malostranské besedě, se za jedné horké červnové noci dály věci nevídané.

Žili byli čtyři kumštýři. Jeden z nich, Honza Brož se jmenoval, hrával na kytary a foukačku, Jindřiška Petráková na flétny a klávesy, Tomáš Hoffrichter na kytaru a David Hoffrichter na kontrabas. A jak náramně zpívali! To byl jeden hlas tam, druhý onde, ale ladilo jim to, panečku!

A těmto čtyřem se jednoho krásného dne narodilo miminko. Ale ne, děti, nelekejte se! To nebylo jen tak ledajaké miminko- bylo to cédéčko a dostalo jméno Pohádka. A jak už to tak bývá, osud mu předpověděly sudičky, které svou věštbou za mihotajícího se světla svíček započaly celý večer. A pak už, doprovázena hudbou z filmu Pán prstenů, vtrhla na pódium Devítka. Na své si přišli ti, kteří mají rádi klasickou devítkovskou kulturní produkci (tj. hudba+zpěv+slovo+úsměv), ale i staří besedští mazáci, kteří si labužnický vychutnávají každou odchylku od normy. A těch bylo během večera nepočítaně. Hrály se samozřejmě písně z nového alba, ale i ty starší (předchozí alba Ještě se střílí, Pierot a Třetí vydání). Na tento koncert si Devítka výjimečně přizvala i bubeníka, což vůbec nebylo na škodu, protože k některým písničkám se bicí vyloženě hodí, dostanou úplně jiný náboj a jemnost a něžnost Devítky se v nich neztratí. Lahůdkou byla několikaminutová skladba "na jeden dech" obsahující úryvky z různých písní, kterou Honza Brož metaforicky zrekapituloval více než deset let existence Devítky.

Křest probíhal kupodivu vcelku standardně, Pohádka přežila i přeliv poněkud tvrdší tekutinou. Role kmotra se hrdinně ujal Míša Leicht, který potom se svou kytarou vyplnil zbývajících čas první půle koncertu.

Po přestávce pokračoval koncert nevinně až do chvíle, kdy se Honza Brož jal obléknouti do saka (ladícím s jeho tričkem s lebkou a zkříženými hnáty) a připravit noty. Pohled na Jindřišku oděnou do jakéhosi pseudonovopostvánočněstředověkého oděvu, zpívající v nafukovacím bazénku Schubertovu píseň o pstruhovi, byl opravdu úchvatný. Zvláště když se ji pokoušeli ulovit dva zdatní rybáři, bratři Hoffrichterové?

Jak se tak pomalu koncert chýlil k závěru, teplota stoupala (venku bylo kolem třiceti, ve vyprodaném sále a na pódiu tak o dvacet víc) a potlesk sílil, začala jsem si uvědomovat, že tento večer byl mimo jiné jedinečný pro to nadšení a chuť hrát, které z Devítky přímo vyzařovaly. Chuť pobavit diváky, ale i sama sebe. A možná právě proto jim to pořád tak pohádkově hraje!